Οι γυναίκες της ψυχής μου – Isabelle Allende

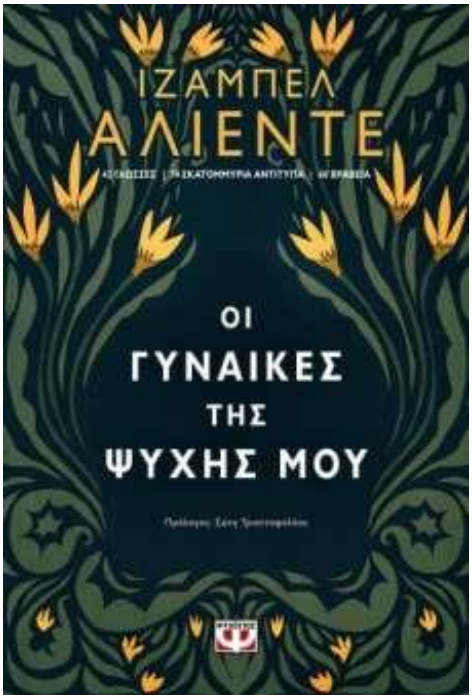

Οι γυναίκες της ψυχής μου – Isabelle Allende Από τις Εκδόσεις **Ψυχογιός** κυκλοφορεί το βιβλίο της **Ιζαμπέλ Αλιέντε** «**Οι γυναίκες της ψυχής μου**». Το προλογίζει η συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου.

Δεν πρόκειται για ένα ακόμα μυθιστόρημα της πολυγραφότατης συγγραφέως, ούτε μπορεί εύκολα να το κατατάξει κανείς σε κάποιο λογοτεχνικό είδος. Το συγκεκριμένο βιβλίο γράφτηκε κατά τη διάρκεια της καραντίνας, τον Μάρτιο του 2020. Είχε ζητηθεί από τη συγγραφέα να γράψει για τον φεμινισμό, αλλά μη φανταστείτε ότι είναι ένα βιβλίο όπου η συγγραφέας γράφει μόνο την άποψή της. Είναι ένα πολυεπίπεδο βιβλίο. Αναφέρεται στον φεμινισμό των δεκαετιών του 1960 και 1970, μιλάει για τη μητέρα της, την Παντσίτα, για σημαντικές γυναίκες που θαύμασε και επηρέασαν τη ζωή της, για την παιδική της ηλικία, την απώλεια της κόρης της Πάουλα, την προσωπική της ζωή.

Το βιβλίο αποτελείται από μικρής έκτασης κεφάλαια, χωρίς να υπάρχει κάποια σειρά στην αφήγηση των γεγονότων, και αυτό το κάνει άκρως γοητευτικό γιατί ο αναγνώστης νιώθει σαν να είναι η συγγραφέας δίπλα του και του διηγείται διάφορα ενδιαφέροντα γεγονότα.

Η συγγραφέας μιλάει για την πατριαρχία, τη δυσμενή θέση των γυναικών σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Αφρικής, της Ινδίας, καταγράφει προσωπικά της βιώματα από τις επισκέψεις της σε διάφορες χώρες και πραγματικά όλα όσα αναφέρει σοκάρουν.

Μεταξύ του 2005 και του 2009 στην υπερβολικά συντηρητική και απομονωμένη αποικία των Μενονιτών στη Μανιτόμπα της Βολιβίας, μια ομάδα εκατόν πενήντα γυναικών και κοριτσιών, συμπεριλαμβανομένου ενός τρίχρονου κοριτσιού, βιάζονταν ναρκωμένες με μια ουσία που τη χρησιμοποιούσαν για την αναισθητοποίηση των ταύρων πριν τους ευνουχίσουν.

Μιλάει ανοιχτά και χωρίς υπεκφυγές. Δεν διστάζει να τσαλακώσει την εικόνα που ενδεχομένως έχουν σχηματίσει οι αναγνώστες της για εκείνη. Μεγαλώνει και αναφέρεται στην τρίτη ηλικία και στην αντιμετώπιση που έχουν οι ηλικιωμένοι από τους νεότερους αλλά και από την πολιτεία.

Σήμερα η προκατάληψη κατά της ηλικίας είναι κατακριτέα, όπως πριν από μια δεκαετία καταγγέλθηκε ο σεξισμός ή ο ρατσισμός, αλλά κανενός το αυτί δεν ιδρώνει. Μιλάμε για μια μνημειώδη βιομηχανία αντιγήρανσης, λες και το γήρας είναι κάποια ατέλεια του χαρακτήρα.

Διαβάζοντας το βιβλίο, κεφάλαιο κεφάλαιο, δεν σταματούσα να σκέφτομαι ξανά και ξανά τις πολύ ενδιαφέρουσες απόψεις της.

Από τότε που πέθανε η κόρη μου, έχω πλήρη επίγνωση της εγγύτητας του θανάτου και τώρα στα εβδομήντα κάτι, ο θάνατος είναι φίλος μου. Δεν είναι αλήθεια ότι είναι ένας σκελετός οπλισμένος με ένα δρεπάνι και οσμή σήψης. Είναι μια ώριμη, κομψή και καλοσυνάτη γυναίκα με άρωμα γαρδένιας.

Πολλές οι αναφορές της στις γυναίκες που θαύμασε και έγιναν πηγή έμπνευσης για εκείνη. Θεωρώ ότι και η ίδια αποτελεί πηγή έμπνευσης για τις απόψεις της, τον αγώνα της για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κυρίως των παιδιών και των γυναικών. Μετά τον θάνατο της κόρης της, ιδρύθηκε στη μνήμη της το Ίδρυμα Αλιέντε, που στηρίζει γυναίκες και παιδιά.

Θα μπορούσα να γράψω ακόμα πολλές σελίδες για το βιβλίο Οι γυναίκες της ψυχής μου, αλλά νομίζω ότι θα αποκαλύψω πολλά και θα χαθεί η μαγεία της ανάγνωσης για όσους το επιλέξουν. Ένα βιβλίο μικρής έκτασης (216 σελίδες μόνο) που διαβάζεται σε σύντομο χρονικό διάστημα, δίνει τροφή για σκέψη και προβληματισμό. Αξίζει να το διαβάσετε.

Περίληψη:

«Δεν υπερβάλλω όταν λέω πως υπήρξα φεμινίστρια από το νηπιαγωγείο».

Η μεγάλη Χιλιανή συγγραφέας μάς προσκαλεί να τη συνοδεύσουμε σε ένα προσωπικό και συναισθηματικό ταξίδι στο οποίο εξετάζει τόσο τη γυναικεία συνθήκη, όπως τη βίωσε στη διάρκεια της ζωής της, όσο και τη σχέση της με το φεμινιστικό κίνημα, από τη νηπιακή της ηλικία έως σήμερα. Θυμάται πρόσωπα του περιβάλλοντός της που την καθόρισαν, όπως η μητέρα της, η Παντσίτα, η οποία μεγάλωσε μόνη της την ίδια και τα αδέλφια της αφού τους εγκατέλειψε ο πατέρας της, η αδικοχαμένη κόρη της, η Πάουλα, ή η ατζέντισσά της Κάρμεν Μπάλσελς, που υπήρξε φίλη και μέντοράς της. Αναφέρεται τόσο σε εμβληματικές συγγραφείς, όπως η Βιρτζίνια Γουλφ και η Μάργκαρετ Άτγουντ, όσο και σε νεότερες καλλιτέχνιδες που αφυπνίζουν συνειδήσεις, καθώς και σε γυναίκες θύματα βίας οι οποίες, με αξιοπρέπεια και θάρρος, ξαναστέκονται στα πόδια τους και προχωρούν. Αυτές είναι οι γυναίκες της ψυχής της. Χαιρετίζοντας το κίνημα #MeToo και τις πρόσφατες εξεγέρσεις στη Χιλή, η Αλιέντε καταλήγει:

«Δεν είμαι έτοιμη να παραδώσω ακόμη τη δάδα μου και ελπίζω να μην είμαι ποτέ. Θέλω ν' ανάψω τους δαυλούς των εγγονών μου με τον δικό μου. Θα πρέπει να ζήσουν για εμάς, όπως εμείς ζούμε για τις μητέρες μας, και να συνεχίσουν το έργο που δεν μπορέσαμε να ολοκληρώσουμε».